

Kvinden der ville ses

Hele sit liv satte hun sig selv i scene, og både Adolf Hitler og John F. Kennedy var en del af det farverige setup. Alligevel – eller måske netop derfor – endte danske **Inga Arvad**s liv underligt uforløst. Som en film uden en lykkelig slutning.

TRINE LUNDAGER

Indimellem slipper nogen igennem berømmelsens trange nøglehul. Indimellem lykkes det endda nogen at skabe sig et navn ude i den vide verden. Men kun en sjælden gang sker det med så stor kraft, at det efterlader et aftryk i den store historie – i verdenshistorien.

For Inga Arvad lykkedes netop det. Det kom ikke let. Det skete ikke uden slid. Men det lykkedes.

Alt andet ville nærmest også have været utænkeligt. I hvert fald hvis man havde spurgt hendes mor, Olga.

Hun havde store planer for sin yndige datter, der i 1913 kom til verden på Strandvejen i Hellerup og i en alder af bare 17 år blev prototypen på en ærkedansk skønhed, da hun i 1931 vandt B.T.s Miss Danmark-konkurrence. Sejren blev en kickstart på et liv i rampelyset.

I årene forinden havde Inga rejst med sin mor som en nomade rundt i Europa. Hendes far var død, da hun var fire år, og efter at have mistet ham var hjemme her, der og alle vegne – eller måske nærmere ingen steder – for mor og datter. Derfor var det en berejst ung dame, der blandt 100 udvalgte danske skønheder blev kåret som den allerskønneste.

Til B.T. sagde Inga Arvad i januar 1931, at hun håbede, at titlen som skønhedsdronning ville blive »et Springbræt ind til Filmens forjættede Rige«. For ligesom mange andre unge kvinder dengang drømte også blonde Inga med det karakteristiske mellemrum mellem fortænderne om evigt liv på det store lærred.

I virkeligheden drømte hun nok i lige så høj grad om udødelighed i al almindelighed.

Efter at hendes forældre havde mistet deres første datter som følge af blodforgiftning, da hun var blot 13 måneder, var Inga enearving til i første omgang forældrenes, senere morens endeløse kærlighed og beundring. Men hun var også centrum for sin mors skyhøje forventninger til dette sit eneste barn – Inga skulle blive til noget, bruge sin skønhed på en fornuftig måde, være verdensvant, *classy*, godt uddannet, nysgerrig, og ikke mindst skulle hun gifte sig godt. Selvsagt med en rig mand.

Disse forventninger kom til at præge Ingas liv, og allerede i en tidlig

alder tog hun dem til sig og forvandlede dem til en skudsikker tro på sig selv. En tro på, at hun nok skulle blive *nogen*. Nogen, man huskede.

Det var også en selvsikker Inga Arvad, der i slutningen af januar 1931 tog til Paris sammen med sin mor for at deltage i Miss Europa-konkur-

“ At kunne elske – og vide det, være afmægtig over det, og alligevel ikke føle andet end fuldstændig lykke

Inga Arvad i brev til John F. Kennedy

rencen. Hendes konkurrenter kaldte hende »sund og bondepigeagtig«, men selv om Inga tydeligvis ikke havde samme glamourøse udstråling som de 15 andre deltagere, udtalte hun til B.T., at hun nu ingen grund havde til at føle sig »trykket i selskabet«.

HUN VANDT IKKE. Faktisk kom hun slet ikke med i opløbet – hun røg ud i første runde. Men opholdet i Paris ændrede alligevel med et trylleslag igen alt for Inga Arvad.

På grund af sit næsten overmenneskelige sprogøre – hun var blot 17 år